

LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJOS KLAIPĖDOS APYGARDOS SKYRIUS

SPRENDIMAS

2026 m. liepos 8 d. Nr. 21RE2-305 (AG2-235/15-2026)
Klaipėda

Lietuvos administracinių ginčų komisijos Klaipėdos apygardos skyrius (toliau – ir Komisija), susidedantis iš Komisijos narių Marinos Adomaitės, Evaldo Ambrozaičio (posėdžio pirmininkas ir pranešėjas) ir Ingos Drąsutavičienės,

2026 m. liepos 7 d. Komisijos posėdyje rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinį ginčą pagal pareiškėjo X. Y. patikslintą skundą atsakovei Klaipėdos rajono savivaldybės administracijai dėl Klaipėdos rajono savivaldybės administracijos 2026 m. birželio 9 d. rašto Nr. (duomenys neskelbtini) panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus.

Komisija

n u s t a t ė :

Komisijoje 2026 m. birželio 19 d. rezoliucija priimtas nagrinėti pareiškėjo X. Y. patikslintas skundas atsakovei Klaipėdos rajono savivaldybės administracijai, kuriuo pareiškėjas prašo:

1) panaikinti Klaipėdos rajono savivaldybės administracijos Viešosios tvarkos skyriaus 2026 m. birželio 9 d. raštą Nr. (duomenys neskelbtini) „Dėl vykdomos komercinės veiklos šunų vedžiojimo aikštelėje“ (toliau ir – Raštas);

2) įpareigoti atsakovę iš naujo išnagrinėti 2026 m. gegužės 18 d. prašymą iš esmės, laikantis Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (toliau – ir VAI) reikalavimų.

Patikslintame skunde nurodo, kad Rašte pateiktas oficialus teisinis vertinimas, kad „komercinė šunų dresavimo veikla viešose aikštelėse nėra ribojama“ ir konstatuota, kad savivaldybė nesiims jokių kontrolės veiksmų. Šis sprendimas sukelia tiesiogines neigiamas teises pasekmes pareiškėjui, nes juo atsisakoma ginti pareiškėjo teisę laisvai naudotis viešąja infrastruktūra pagal paskirtį, toleruojamas neteisėtas viešosios erdvės naudojimas privačiai komercinei veiklai ir sukuriamas teisinis netikrumas dėl šios erdvės naudojimo ateityje.

Paaiškina, kad viešojoje šunų vedžiojimo aikštelėje (duomenys neskelbtini) buvo vykdoma veikla, turinti komercinės veiklos požymių – reguliarios dresūros pamokos, atsigabentas inventorių, fiksuotas tvarkaraštis, mokėjimai už paslaugas. Ši veikla vyko neturint savivaldybės leidimo ar sutarties dėl viešosios erdvės naudojimo privačiai veiklai. Todėl bendro naudojimo infrastruktūra buvo faktiškai užimta vieno asmens komercinei veiklai, o kiti gyventojai, įskaitant pareiškėją, negalėjo ja laisvai naudotis pagal paskirtį. Atsakovė, gavusi pareiškėjo prašymą, nepateikė jokių įrodymų, kad būtų atliktas faktinis patikrinimas ar surinkti duomenys apie veiklos pobūdį. Vietoj to, pateiktas teisinis vertinimas, kad „veikla nėra ribojama“, o situacija spręsta neformaliu žodiniu susitarimu – telefonu. Teigia, kad buvo pažeista jo teisė į teisinį tikrumą, teisė į lygias galimybes naudotis viešąja erdve, teisė į objektyvų ir teisėtą administravimą, teisė gauti motyvuotą sprendimą.

Teigia, kad ginčas kyla dėl savivaldybės teisinės pozicijos, kad komercinė veikla viešose aikštelėse nėra ribojama. Nurodo, kad norint vykdyti tokią veiklą viešojoje erdve, būtina gauti leidimą ir sumokėti nustatytą rinkliavą. Rašte atsakovė visiškai neatsižvelgė į šį teisinį reguliavimą ir nepateikė jokio teisinio pagrindo, kodėl netaikomos Klaipėdos rajono savivaldybės tarybos 2020 m. birželio 25 d.

sprendimu Nr. T11-244 patvirtintos Prekybos ir paslaugų teikimo Klaipėdos rajono savivaldybės tarybos nustatytose viešosiose vietose taisyklės.

Atsakovė Klaipėdos rajono savivaldybės administracija atsiliepimu su pareiškėjo patikslintu skundu nesutinka ir prašo patikslintą skundą atmesti kaip nepagrįstą.

Atsiliepime nurodo, kad pareiškėjas savo skundą grindžia klaidinga ir plečiama viešosios teisės normų bei principų interpretacija, teigdamas, kad bet kokia veikla bendrojo naudojimo teritorijoje, už kurią gaunamos pajamos, reikalauja specialaus savivaldybės leidimo ar žemės nuomos sutarties, o nesant tokių dokumentų yra nelegali. Teigia, jog ši teisinė pozicija prieštarauja Lietuvos Respublikos administracinėje teisėje taikomam bendrajam teisės principui, kad fizinių asmenų elgesiui leidžiama viskas, kas nėra tiesiogiai uždrausta. Klaipėdos rajono savivaldybės mero 2025 m. gegužės 26 d. potvarkiu Nr. MV-524 patvirtintų Gyvūnų laikymo Klaipėdos rajono savivaldybės teritorijoje taisyklių nuostatos aiškiai numato, kad šunų vedžiojimo aikštelės yra skirtos gyvūnams vedžioti, dresuoti bei laisvai lakstyti. Šis teisės aktas neišskiria dresavimo veiklos pobūdžio, todėl dresavimo forma ar subjekto statusas bei komercinis tikslas nėra ribojami. Kadangi dresavimo funkcija yra tiesiogiai įtvirtinta kaip tikslinė aikštelės paskirtis, o specialių draudimų dresūrą vykdyti kaip ūkinę-komercinę veiklą teisės aktai nenumato, tokia veikla yra visiškai teisėta.

Teigia, kad pats faktas, kad už teikiamas dresavimo paslaugas instruktorius gauna finansinį atlygį, savaime nedaro šios veiklos neteisėtos viešojoje erdvėje ir nekeičia žemės sklypo naudojimo būdo. Modernioje visuomenėje ir viešųjų erdvių valdymo praktikoje bendrojo naudojimo teritorijos yra nuolat teisėtai išnaudojamos įvairioms veikloms, generuojančioms pajamas, pavyzdžiui, organizuotoms asmeninių ar grupinių sporto trenerių treniruotėms, jogos užsiėmimams parkuose, komercinėms fotografų sesijoms, edukacinėms pamokoms ar bendruomenių renginiams. Šios veiklos neatskiria dalies teritorijos iš viešojo naudojimo, todėl joms nėra taikomi žemės santykius reguliuojantys ribojimai. Šiuo aspektu pareiškėjas nepagrįstai remiasi Lietuvos Respublikos žemės įstatymo nuostatomis, nes pareiga naudoti žemę pagal nustatytą paskirtį ir būdą yra taikoma tik žemės savininkams ir kitiems naudotojams, valdantiems žemę įstatymų, administracinių aktų, teismo sprendimų ar sandorių pagrindu. Nagrinėjamu atveju žemės sklypas nuosavybės teise priklauso Lietuvos Respublikai, o patikėjimo teise jį valdo Klaipėdos rajono savivaldybė. Savivaldybė šioje situacijoje veikia kaip teisėta žemės naudotoja, įrengusi specializuotą infrastruktūrą, tuo tarpu aikštelėje besilankantys asmenys nėra laikomi žemės sklypo naudotojais Žemės įstatymo prasme, todėl jiems šio įstatymo nuostatos netaikytinos. Veikla taip pat nepažeidžia Lietuvos Respublikos želdynų įstatymo, nes fizinis prieinamumas prie objekto visuomenei nebuvo apribotas.

Nurodo, kad pareiškėjas skunde neteisingai teigia, kad dresavimo paslaugos viešojoje aikštelėje turėjo būti vykdomos tik gavus seniūno leidimą pagal Klaipėdos rajono savivaldybės tarybos 2020 m. birželio 25 d. sprendimu Nr. T11-244 patvirtintas Prekybos ir paslaugų teikimo taisykles. Šis argumentas teisiskai yra nepagrįstas, kadangi pareiškėjas taiko neteisingą vietos savivaldos norminio akto aiškinimą. Šios taisyklės reglamentuoja prekybą ir paslaugų teikimą išimtinai tik iš arba nuo laikinųjų įrenginių, kioskų, specializuotų automobilių, priekabų, lauko kavinių ar lauko sąlygomis įrengtų aptarnavimo vietų. Seniūno išduodamas leidimas yra privalomas tik tam tikram, materialiomis priemonėmis išreikštam paslaugų teikimui, reikalaujančiam fizinio erdvės užėmimo ar stacionarios infrastruktūros eksploatavimo, pavyzdžiui, maisto vagonėliams, paspirtukų nuomos punktam ar lauko kavinių staliukams. Individualių ar grupinių dresūros pamokų metu jokie laikinieji įrenginiai, kioskai, transporto priemonės ar kitos taisyklėse nurodytos materialios priemonės nėra naudojamos. Paslauga teikiama instruktavimo ir konsultavimo forma, todėl ši veikla visiškai neatitinka Prekybos ir paslaugų taisyklių reguliavimo objekto.

Teigia, kad vertinant pareiškėjo argumentą dėl bendruomenės narių teisių lygiateisiškumo principo pažeidimo ir erdvės uzurpavimo, būtina atsižvelgti į objektyvius faktinius duomenis. Nekilnojamojo turto registro duomenimis, šunų vedžiojimo aikštelė yra 0,3513 ha dydžio, ji yra aptverta tvora ir turi dvejus įėjimo vartelius, kurie nėra užrakinti. Pateikimas į aikštelę yra laisvas ir prieinamas visiems visuomenės nariams. Toks aikštelės plotas ir esama infrastruktūra užtikrina galimybę ja vienu metu naudotis kelioms asmenų ar gyvūnų grupėms, todėl vienalaikis dresūros užsiėmimo vykdymas savaime neapriboja trečiųjų asmenų teisės būti toje pačioje teritorijoje.

Paaškina, kad savivaldybėje gavus pareiškėjo skundą, buvo susisiekiama su dresūros veiklą vykdydžiusia dresuotoja. Pastaroji pateikė savo paaiškinimą ir nurodė, kad tarp dresuotojos ir pareiškėjo kilo konfliktas dėl saugumo reikalavimų bendroje erdvėje. Pareiškėjui įėjus į aikštelę su (duomenys neskelbtini) veislės šunimi ir nusegus pavadėlį, pareiškėjo augintinis pribėgo prie dresuojamų šunų. Dresuotoja paprašė gyvūną prisirišti arba palaukti užsiėmimo pabaigos, siekdama užtikrinti dresuojamų šunų saugumą bei išvengti galimų gyvūnų konfliktų. Dresuotoja savivaldybei nurodė, kad po šio incidento perkėlė savo dresūros pamokas į parką, kadangi ten, priešingai nei šunų vedžiojimo aikštelėje, visi gyvūnai augintiniai turi būti vedami su pavadėliu, pririšti ir taip užtikrinamas maksimalus saugumas tiek dresuojamiems šunims, tiek ir aplinkiniams.

Bylos šalys tinkamai informuotos apie posėdžio vietą ir laiką. Pareiškėjas patikslintame skunde prašė bylą nagrinėti rašytinio proceso tvarka. Atsakovė atsiliepime taip pat prašė administracinio ginčo bylą nagrinėti rašytinio proceso tvarka. Atsižvelgiant į bylos šalių valią, byla išnagrinėta rašytinio proceso tvarka (Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 14 straipsnio 7 dalis).

Patikslintas skundas atmestinas.

Nagrinėjamoje byloje ginčas kilo dėl Klaipėdos rajono savivaldybės administracijos Viešosios tvarkos skyriaus 2026 m. birželio 9 d. rašto Nr. (duomenys neskelbtini) „Dėl vykdomos komercinės veiklos šunų vedžiojimo aikštelėje“ teisėtumo bei įpareigojimo atlikti veiksmus pagrįstumo.

Bylos duomenimis nustatyta, jog pareiškėjas 2026 m. gegužės 18 d. el. laišku kreipėsi į atsakovę, prašydamas įpareigoti atsakovės Viešosios tvarkos skyrių imtis reikalingų priemonių. Nurodė, kad „Jau kuris laikas, (duomenys neskelbtini) šunų vedžiojimo aikštelėje (duomenys neskelbtini) kažkokia mergina vardu A. veda komercines šunų treniruotes. (duomenys neskelbtini) aikšte normaliai naudotis nėra įmanoma.“ Citavo Klaipėdos rajono savivaldybės teritorijoje taisyklių nuostatas. 2026 m. birželio 9 d. el. paštu teikė papildomą vaizdinę medžiagą, citavo Lietuvos Respublikos civilinio kodekso, Žemės įstatymo, Želdynų įstatymo, Klaipėdos rajono savivaldybės gyvūnų laikymo taisyklių, Prekybos ir paslaugų teikimo Klaipėdos rajono savivaldybės tarybos nustatytose viešosiose vietose taisyklių nuostatas. Taip pat paaiškino, kad organizuojant grupines ar individualias mokamas dresūros pamokas, dresuotojai faktiškai užurpuoja bendrojo naudojimo erdvę – apriboja kitų gyventojų galimybes tuo pačiu metu saugiai „vedžioti ar laisvai lakstyti“ su savo augintiniais. Privataus asmens pelno siekimas negali būti iškeliamas virš bendruomenės viešojo intereso nemokamai ir netrukdomai naudotis savivaldybės infrastruktūra.

Atsakovė, atsakydama į pareiškėjo kreipimąsi dėl gyvūnų vedžiojimo aikštelėse vykdomos komercinės veiklos (šunų dresūros pamokų), Rašte nurodė Klaipėdos rajono savivaldybės mero 2025 m. gegužės 26 d. potvarkiu Nr. MV-524 patvirtintų Gyvūnų laikymo Klaipėdos rajono savivaldybės teritorijoje taisyklių nuostatas, kuriose nustatyta, kad gyvūnų vedžiojimo aikštelės įrengiamos bendrojo naudojimo želdynuose, miško parkuose, neužstatytuose žemės plotuose ir yra skirtos gyvūnams vedžioti, dresuoti bei laisvai lakstyti. Paaiškino, jog minėtos taisyklės neišskiria dresavimo veiklos pobūdžio (komercinio ar nekomercinio), todėl dresavimo forma šiame teisės akte nėra ribojama.

Atsakydama į pareiškėjo argumentus dėl Lietuvos Respublikos žemės įstatymo (toliau – Įstatymas) taikymo, pažymėjo, kad šio įstatymo 21 straipsnio 1 punkte numatyta žemės savininkų ir kitų naudotojų prievolė naudoti žemę pagal nustatytą pagrindinę žemės naudojimo paskirtį ir būdą. Ši pareiga galioja subjektams, valdantiems ar naudojantiems žemę įstatymų, administracinių aktų, teismo sprendimų ar sandorių pagrindu (Įstatymo 2 straipsnio 11 dalis). Nagrinėjamu atveju žemės sklypas, kuriame įrengta aikštelė, nuosavybės teise priklauso Lietuvos Respublikai, o patikėjimo teise jį valdo Klaipėdos rajono savivaldybė. Savivaldybė šioje situacijoje veikia kaip žemės naudotoja, tuo tarpu aikštelėje besilankantys asmenys (įskaitant dresuotojus) nėra laikomi žemės sklypo naudotojais Žemės įstatymo prasme. Todėl pareiškėjo pateikiama Žemės įstatymo interpretacija šiai situacijai netaikytina.

Atsakovė Rašte taip pat pažymėjo, kad pareiškėjo paminėtos Klaipėdos rajono savivaldybės tarybos 2020 m. birželio 25 d. sprendimu Nr. T11-244 priimtos Prekybos ir paslaugų teikimo Klaipėdos rajono savivaldybės tarybos nustatytose viešosiose vietose taisyklės reglamentuoja prekybą ir (ar)

paslaugų teikimą tik iš (nuo) laikinųjų įrenginių, kioskų, specializuotų automobilių, priekabų, nestacionariųjų viešojo maitinimo įmonių (lauko kavinių) ar lauko sąlygomis įrengtų aptarnavimo vietų (Taisyklių 2.1 ir 2.2 punktai). Kadangi dresūros paslaugos teikiamos nenaudojant tokių įrenginių, šios taisyklės minėti veiklai įtakos neturi ir tiesioginio draudimo nenumato.

Taip pat Rašte atsakovė paaiškino, jog nepaisant to, kad teisės aktuose nėra tiesioginio draudimo bendrojo naudojimo teritorijose teikti tokio pobūdžio paslaugas, Viešosios tvarkos skyrius, atsižvelgdamas į gyventojų interesus, susisiekė su aikštelėje dresavimo pamokas organizavusiu asmeniu. Supažindinus su situacija, buvo pasiektas geranoriškas susitarimas, kad komercinė dresavimo veikla, už kurią gaunama finansinė nauda, šioje vietoje nebus vykdoma. Dresuotoja informavo Viešosios tvarkos skyrių, kad organizuojamų pamokų minėtoje aikštelėje nebėš.

Ginčo teisinius santykius reglamentuoja Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymas, Asmenų prašymų ir skundų nagrinėjimo viešojo administravimo subjektuose taisyklės, patvirtintos Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2007 m. rugpjūčio 22 d. nutarimu Nr. 875, (toliau – ir Taisyklės) ir kiti teisės aktai.

Vadovaujantis VAI 2 straipsnio 10 dalimi, prašymas – su asmens teisių ar teisėtų interesų pažeidimu nesusijęs asmens kreipimasis į viešojo administravimo subjektą prašant atlikti teisės aktuose nustatytus veiksmus. Pagal VAI 2 straipsnio 12 dalį, skundas – asmens kreipimasis į viešojo administravimo subjektą, kuriame tas asmuo nurodo, kad yra pažeistos jo ar kito asmens teisės ar teisėti interesai, ir prašo juos apginti. VAI 11 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad asmenų prašymus ir skundus viešojo administravimo subjektai nagrinėja pagal Vyriausybės patvirtintas taisykles.

Pagal Taisyklių 45 punktą, į prašymą institucija atsako atsižvelgdama į jo turinį: į prašymą suteikti administracinę paslaugą atsakoma suteikiant prašomą vieną iš VAI 19 straipsnio 1 dalyje nurodytų administracinių paslaugų (ar prašomas kelias administracines paslaugas) arba pateikiant motyvuotą atsisakymą tą padaryti (45.1 papunktis); į prašymą pakonsultuoti asmenį jam aktualiu klausimu atsakoma suteikiant konsultaciją pagal institucijai nustatytą kompetenciją arba pateikiant motyvuotą atsisakymą tą padaryti (45.2 papunktis); į prašymą priimti administracinį sprendimą atsakoma VAI 13 straipsnyje nustatyta tvarka (45.3 papunktis); į prašymą, nenurodytą šių taisyklių 45.3 papunkčiuose, atsakoma laisva forma (45.4 papunktis).

Pagal Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 6 straipsnį, į Lietuvos administracinių ginčų komisiją ar jos teritorinį padalinį jų kompetencijai priskirtais klausimais turi teisę kreiptis asmenys, taip pat viešojo administravimo subjektai, manantys, kad jų teisės yra pažeistos.

Pagal aptartą reglamentavimą, Komisija turi teisę nagrinėti skundus dėl individualių administracinių teisės aktų, taip pat veiksmų (neveikimo), darančių įtaką konkrečių asmenų teisėms ar įstatymų saugomiems jų interesams, teisėtumo Komisijai priskirtos kompetencijos ribose.

Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo (toliau – ir ABTĮ) 55 straipsnio 1 dalyje numatyta, jog įstatymų nustatytais atvejais prokuroras, viešojo administravimo subjektai, organizacijos ar fiziniai asmenys gali kreiptis į teismą su pareiškimu, kad būtų apgintas viešasis interesas arba apgintos valstybės, savivaldybės ir asmenų teisės bei įstatymų saugomi interesai. Dėl minėtuose straipsniuose įtvirtinto reguliavimo Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – ir LVAT) yra ne kartą pasisakęs, kad viešasis interesas teisme gali būti ginamas tik esant dviem sąlygoms: viešieji interesai ginami tik įstatymų numatytiems subjektams kreipiantis į teismą ir tik įstatymų numatytais atvejais (2022 m. sausio 26 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-996-520/2022; 2020 m. balandžio 22 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-547-556/2020 ir kt.).

LVAT 2013 m. rugsėjo 4 d. nutartyje administracinėje byloje Nr. A⁵⁰²-1627/2013 konstatavo, kad suinteresuoto asmens teisė kreiptis į teismą (šiuo atveju į Komisiją) nereiškia teisės reikalauti ginti nuo pažeidimų bet kieno teisę, o reiškia galimybę kreiptis į teismą tik dėl to, kad būtų apginta jo (pareiškėjo) subjektinė teisė ar įstatymų saugomas interesas. Teisme gali būti ginama tik objektyviai egzistuojanti subjektinė teisė, įgyta teisės akto pagrindu, o ne tariama teisė, pagrįsta vien asmens subjektyviu suvokimu. Teismas taip pat nurodė, kad vadovaujantis Lietuvos Respublikos savivaldybių administracinės priežiūros įstatymo 2 straipsnio 1 dalimi savivaldybių administracinę priežiūrą atlieka, tai yra prižiūri, ar savivaldybės laikosi Konstitucijos ir įstatymų, ar vykdo Vyriausybės sprendimus, Vyriausybės skiriami Vyriausybės atstovai. Ši savivaldybių administracinės priežiūros įgyvendinimo

forma apima bendrą (abstrakčią), t. y. nesusijusią su konkrečių pažeistų teisių ir teisėtų interesų gynimu, savivaldybės administravimo subjektų veiklos kontrolę.

Remiantis aptartais Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo išaiškinimais, pareiškėjo keliama klausimai, susiję su viešos šunų vedžiojimo aikštelės galimu naudojimu komercinei veiklai, nemokamų rinkliavų, leidimų neturėjimu naudotis aikštele komercinei veiklai dėl joje vykstančių šunų dresūros pamokų, yra nesusiję su individualių pareiškėjo teisių ir teisėtų interesų pažeidimu, kadangi pareiškėjas nepateikė įrodymų, kad konkrečiai jo teisės buvo pažeistos. Taip pat pareiškėjas nepateikė jokių įrodymų, kad jam buvo neleista naudotis vieša šunų vedžiojimo aikštele ar pan. Pažymėtina, jog atsakovė Rašte pareiškėjui pateikė išsamius paaiškinimus dėl vykdomos komercinės veiklos šunų vedžiojimo aikštelėje, paaiškino, kodėl tokia veikla yra galima, vadovavosi teisės aktais. Be to, atsakovė susisieikė su šunų dresuotoja, kuri nurodė, kad organizuojamų pamokų minėtoje aikštelėje nebėtės.

Pažymėtina, kad šiuo atveju pareiškėjas nėra subjektas, kuriam įstatymai suteikia teisę ginti viešąjį interesą. Pareiškėjui taip pat išaiškinta, jog jis turi teisę, pastebėjus, kad šunų vedžiojimo aikštelėje yra daromas viešosios tvarkos pažeidimas, bet kuriuo paros metu skambinti policijos pareigūnams.

Atsižvelgus į tai, kas išdėstyta, spręstina, jog Raštas yra tinkamai motyvuotas, atsakyta į pareiškėjo iškeltus klausimus, nurodytas teisinis pagrindas ir motyvai, Raštas atitinka VAI 10 straipsnio 5 dalies 5, 6 punkto bendruosius reikalavimus, keliamus administraciniams sprendimams, yra teisėtas ir pagrįstas, todėl nėra pagrindo jį naikinti.

Nustatius, kad Raštas yra teisėtas ir pagrįstas, todėl nėra pagrindo tenkinti išvestinį pareiškėjo patikslinto skundo reikalavimą dėl įpareigojimo iš naujo išnagrinėti pareiškėjo 2026 m. gegužės 18 d. prašymą iš esmės.

Nustatytų teisinių ir faktinių aplinkybių pagrindu pareiškėjo patikslintas skundas atmestinas.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 20 straipsnio 1 dalies 1 punktu, 22 straipsniu, Komisija

n u s p r e n d ž i a:

Pareiškėjo X. Y. patikslintą skundą atsakovei Klaipėdos rajono savivaldybės administracijai dėl Klaipėdos rajono savivaldybės administracijos 2026 m. birželio 9 d. rašto Nr. (duomenys neskelbtini) panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus atmesti kaip nepagrįstą.

Sprendimą per vieną mėnesį nuo sprendimo priėmimo bylos šalys gali apskųsti Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka.

Posėdžio pirmininkas

Evaldas Ambrozaitis

Komisijos narės

Marina Adomaitė

Inga Drąsutavičienė